

GAZETA LWOWSKA.

Insercya w półkolumnie, drukiem garmont, 7 centów od wiersza. — Reklamacje są wolne od opłaty pocztowej.

Część urzędowa.

Obwieszczenie.

Mianowany dekretem Namiestnictwa z 27. grudnia 1861, l. 77.572 upoważnionym od władzy cywilnej geometryą na cały tutejszy okręg administracyjny prywatny geometra lasowy *Józef Weber* złożył w nowym charakterze swoim przepisana przysięgę na dniu 21. marca 1863 i obrał stałą siedzibę w *Nadwornie*.

Co się niniejszem podaje do wiadomości powszechnej.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, 14. kwietnia 1863.

C. k. galicyjska komisya do spraw osobowych mieszanych urzędów powiatowych mianowała w stanie rozporządzalności zastającego aktuariusza powiatowego *Jana Tarczanowskiego* i kancelistę powiatowego *Alfreda Jachimowskiego* stałymi, a konceptowego praktykanta namiestnictwa *Mikołaja Kutarczowskiego* i auskultantów sądowych *Franciszka Zeleskiego* i *Ottokara Anstion* tymczasowymi aktuariuszami powiatowymi.

Jego Excelencya prezydent c. k. krajowej dyrekcji finansowej dla wschodniej Galicji mianował praktykantów finansowych *Dra. Alfreda Zygodłowicza*, *Ignacego Ryborskiego*, *Dra. Władysława Goreckiego* i *Dra. Józefa Praschla* konceptistami finansowymi przy c. k. prokuraturze finansowej we Lwowie.

Lwów, 17. kwietnia 1863.

Wiedeń, 21. kwietnia. Dnia dzisiejszego wyszedł w c. k. nadwornej i rządowej drukarni w Wiedniu XV. zeszyt Dziennika ustaw państwa i został rozesłany.

Zeszyt ten zawiera:

Nr. 34. Rozporządzenie ministerstwa finansów z 12. kwietnia 1863, względem zniesienia wynagrodzenia kosztów przysposobienia przy sprzedaży stemplowanych blankietów wekslowych. Ważne dla całego państwa.

Nr. 35. Rozporządzenie ministerstwa finansów z 13. kwietnia 1863, względem uproszczenia w postępowaniu celnem co do towarów przybyłych Dunajem z listem awizowanym głównego urzędu celnego w Engelhartzell pod osobnem na statku zamknięciem do wiedeńskiej ekspozytury głównych urzędów celnych przy młynach cesarskich, i wodą dalej postać się mających.

Nr. 36. Rozporządzenie ministerstwa finansów z 18. kwietnia 1863, względem wywozu i przewozu kos. Ważne dla wszystkich krajów powszechnego okręgu celnego.

Część nieurzędowa.

Monarchia Austriacka.

Lwów, 23. kwietnia. Pod napisem: „Władze w Galicji“ przyniosła *Donau-Ztg.* z 22. b. m. następujący artykuł: „Za wybuchnięciem powstania polskiego przyjął rząd austriacki co do postępowania swego w Galicji za niezłomne prawidło, zarazem kierować się ludzkością i wypełniać sumiennie swoje internacjonalne obowiązki. Temu postanowieniu pozostał też wiernym, aż do tej chwili, pomimo zapewniań przeciwnych i skarg na bezczelne uciążliwości, jakie słyszemy z niejednej strony, chociaż częstokroć wielce uprzedzonej.

Jeżeli Austria pragnie gruntownego uspokojenia Polski, jeżeli przedewszystkiem zależy jej na tem, ażeby usunięte zostały wszelkie powody, które wywołały powstanie, to przeto niesympatyzuje ona jeszcze wcale z powstaniem. Ona ubolewa nad jego wybuchnięciem, trwaniem i zaciętością. Nieprzystawałoby to wcale regularnemu rządowi, przyswajać sobie zły zwyczaj rewolucji, i samowolnie, jednostronnie, bez względu na prawdę i słuszość popierać jaką sprawę, nietroszcząc się o to, co nakazują obowiązki traktatowe i sprawiedliwość.

Od chwili, kiedy powstanie w Królestwie Polskiem zaczęło wciągać Galicję do udziału, od chwili, gdy na terytorium austriackiem zaczęto przedsiębrać kroki, które okazały się nieprzyjaznymi nawet rządowi austriackiemu i władzom krajowym i naruszały austriackie ustawy; od tej chwili musiała Austria uważać za obowiązek swój używać środków ograniczających. Na początku powstania i w pierwszych stadyach jego, kiedy akcja odbywała się tylko na terytorium rosyjskiem, niewydawały się te środki potrzebne i nie były też używane. Zatem między dawniejszem a teraźniejszym postępowaniem władz austriackich w Galicji niezachodzi żadna sprzeczność.

W numerze dziennika *Progrés de Lyon* z 17. kwietnia zachodzimy list niejakiego pana Rollanda do dyrektora tego dziennika,

który jakkolwiek jest pełen przesady i obelżywych zarzutów przeciw władzom miejscowym w Krakowie, zawiera obok tego wyznania, które aż nadto uzasadniają surowe postępowanie tych władz.

Tak między innemi prawi ten list na wstępie i w dalszym toku całkiem jawnie o wyprawie posiłkowej, która wyruszyła z Lądunu i chciała połączyć się z powstańcami, a z którą autor listu w wyraźnym zostaje związku. Jakżeż się tu dziwić, jeżeli się przeszkadza podobnym przedsięwzięciom? I czyż ci, którzy biorą udział w podobnych zabiegach, mają jakiegokolwiek prawo zalić się na przesładowanie? Niejestto raczej dowodem, że prawo należycie bywa wykonywane, i że surowość jego dotyka tych tylko, którzy na to zasługują? Że niekiedy mogą zdarzać się wykroczenia i samowolności, i to niestety tem częściej, im więcej mnogość i uporczywość zachodzących wypadków utrudnia władzom sprawowanie urzędu, to rzecz do pojęcia. Ale rządowi zależy z pewnością na tem, ażeby były uchylone, i jest on gotów postąpić podług przepisów, jeżeli stanie dowód, że istonie zostały popełnione. Rozumie się jednak, że między prózными, tendencyjnymi i oszczerczymi zarzutami a takim udowodnieniem zachodzi wielka różnica, której humorystyczno-rewolucyjny korespondent dziennika *Progrés* bynajmniej nieusunął.

(*Doniesienia z Krakowa.*) *Krak. Ztg.* pisze: Dnia 21. b. m. u jednego z tutejszych rymarzy przy ulicy floryańskiej znaleziono i przytrzymano 7 pak nadesłanych z Rzeszowa, a zawierających znaczną ilość porządków wojskowych przeznaczonych dla powstańców, jakoto płaszczów, rajtuzów, siodeł, mantelzaków, czapraków, patronaszki, manierek, wędzideł, rzemieni itd. To są „burki“ dodaje *Krak. Ztg.*, któremi jak *Czas* donosi, pan S. miał zasilić jutrzejszy jarmark.

Wczoraj aresztowano tu Polaka z Warszawy znakomitego, chociaż nie w polu czynnego członka stronnictwa ruchu. Posiadał cztery fałszywe paszporta i znaczną sumę pieniędzy.

Czas donosi: Dnia 21. zrana odbyła się rewizya w domu „pod rakiem“ (przy ulicy szpitalnej) w pomieszkaniu pana Rollanda redaktora „*Progrés de Lyon*“, zamieszkałego tam od pewnego czasu z innym Francuzem, posiadającego paszport i zameldowanego. Ponieważ ich nie było w domu, urzędnicy policyi przyszli powtórnie przed wieczorem, i aresztowali obydwu Francuzów, i zabrali książki, papiery i wszystkie ich rzeczy. *Czas* wnosi z tego, że będą zład wydalenii. *Krak. Ztg.* dla wyjaśnienia przyczyny aresztowania pana Rollanda przytacza artykuł tegoż z d. 8. b. m. umieszczony w „*Progrés de Lyon*“ z którego pokazuje się, że p. Rolland przybył do Galicji aby popierać powstanie polskie, i agitować na rzecz Mierosławskiego. Pan Rolland oświadcza, że rewolucya polska jest zagrożona niebezpieczeństwem paść ofiarą stronnictwa arystokratycznego i klerykalnego, które zadowolniłoby się kilkoma koncesjami, ale nie żądałoby bezwzględnej niepodległości kraju. Rewolucya była przygotowana przez Mierosławskiego, a kierowana przez tajny komitet warszawski. Jeżeli zwycięży, będzie to zasługą Mierosławskiego i komitetu. Mierosławski jest reprezentantem rewolucji radykalnej i demokratycznej; polskie stronnictwo reakcyjne, mające siedzibę w Krakowie, bojąc się go, i nie chcąc wolności i niepodległości dla chłopów, postawiło naprzeciw niemu dyktatora Langiewicza. Jest to (jak już gdzieindziej dowiedziano) Niemiec nazwiskiem Langer, sierżant pruski od bombardyerów, a nie oficer artylerji. Były sierżant uważał się za wielkiego generała i dyplomatę, wydawał proklamacje, mianował posłów, a gdy jego oficerowie bitwę za niego wygrali, poddał się straży austriackiej i zniszczył całą siłę korpusu. *Czas* wynosi jego i jego heroinę (Pustowójtów), z której chciano zrobić drugą Joannę d'Arc, ponieważ dziennik ten należy do stronnictwa reakcyjnego, konserwatywnego. To stronnictwo chciało prowadzić wojnę wyłącznie partyzancką, wywołać tym sposobem interwencję, i zmusić Cesarza do koncesyi. Ale Francuz demokratyczna nie będzie dla takiej wojny poświęcać swoich pieniędzy i swojej krwi. Rewolucya może tylko przez Mierosławskiego zwyciężyć. Jego plan wyprawy zawiera się w okrzyku: „Warszawa!“ — Major Scarpa, porucznik Clerici (Garybaldysta) i wszyscy ochotnicy lyońscy zrozumieli ten okrzyk. Za 14 dni (a więcej dniami) 1000 do 1500 Francuzów i Włochów pod wodzą Mierosławskiego, za którym pójdzie cała ludność, a przedewszystkiem chłopci, udadzą się do Warszawy. Demokratyczne damy krakowskie robią już sztandar do tej wyprawy. — Do artykułu Rollanda dołączony jest list Mierosławskiego, w którym tenże oświadcza, aby ochotnicy lyońscy nie szli jeszcze do Polski, lecz aby byli gotowi wyruszyć na dane hasło; aby w Polsce zwyciężyła sprawa demokracji, potrzeba tylko pieniędzy i jeszcze raz pieniędzy.

Z panem Rolland aresztowano jego dwóch towarzyszy Leona Bailly i Stanisława Malhomme. Wszyscy trzej są członkami stowarzyszenia „*Marianne*“, i od demokratycznego komitetu lyońskiego mieli polecenie zorganizować legję francuską dla Polski.

Wiedeń, 22. kwietnia. (*Nowiny dworu. — Wiadomości bieżące.*) Wczoraj zrana o godzinie Smej odbywał Najjaś. Pan przegląd obudwu świezo na załogę przybyłych pułków piechoty Wielkiego księcia Heskiego Nr. 14. i hrabi Jellaczycy Nr. 69. na błoniach pod Schmelz. Wojska wystąpiły w pełnej paradzie z sztandarami. Jego Mość Cesarz przybył w towarzystwie Ich MM. Arcyksiążąt konno z Schönbrunn, a przy Obelisku oczekiwała Monarchy cała jeuralicya. Po przeglądzie musztrowały się obadwa pułki i defilowały w końcu przed Cesarzem.

Najjaśniejsza Pani stanęła na czele dam jako fundatorka nowego zakładu artystycznego z kwotą 3000 zł. w. a.

Z górnych Węgier donoszą *Jeneral. Koresp.*, że tamtejszy stan kupiecki, niezadowolony rezultatem obrad komisji do zaprowadzenia odpowiedniejszej ustawy wexlowej, robi już przygotowania, by przedłożyć na nowo sędziemu kuryalnemu popieraną jak najusilniej przez izby handlowe prośbę, ażeby dla podniesienia zachwianego zupełnie kredytu przedsięwzięte zostały w jak najkrótszym czasie obszernie zmiany w węgierskiej ustawie wexlowej. Jako najstosowniejszy środek w tym względzie podają zaprowadzenie austriackiej ustawy wexlowej, której dotąd jeszcze trzyma się medyolański świat kupiecki dla jej doskonałości.

Anglia.

Londyn, 18. kwietnia. (*Rozprawy w parlamencie angielskim.*) Na posiedzeniu izby niższej p. Griffith interpelował względem stosunków między Rosją a Szwecją, przyczem mówił, iż w odpowiedzi na notę lorda Russella, Rosya udzieliła amnestye, amnestye tę jednak poprzedził krwawy edykt gubernatora Warszawskiego, który ją zupełnie znosi. O uzbrojeniu Kronsztadtu wiedzą wszyscy, a ponieważ Sztokholm tylko o 24 godzin drogi morzem oddalony jest od Petersburga, przeto obawiać się trzeba napadu rosyjskiego na Szwecję. W Szwecyi 40.000 Szwedów i 20.000 Norwegów mają być w pogotowiu do marszu na Finlandyę, a wyprawa ta ma być w całej Skandynawii nader popularną.

Na interpelację tę odrzekł lord Palmerston, iż o ile wiadomości rządowi Jej król. Mości, dobre stosunki między Rosją i Szwecją trwają dotąd nieprzerwanie, i nie masz powodu do obawy, ażeby stosunki te zakłócone były. Naturalnie zaś rząd angielski nie może odpowiadać za to, co stosunków obcych mocarstw między sobą dotycze.

Następnie lord Palmerston oświadczył na zapytanie lorda Lennox, iż książę Wilhelm Duński przez zgromadzenie narodowe Królem greckim obrany został z taką jednomyślnością, iż ona nawet ministrów zadziwiła.

Francya.

(*Dziennik „la France“ o uzbrojeniu Szwecyi. — „Gazeta wiedeńska“ prostuje wiadomości tego dziennika.*) Artykuł dziennika *la France*, w którym donosi o zaprojektowaniu rozszerzenia portu szwedzkiego Karlskrony brzmi dosłownie jak następuje: „Odbieramy z Sztokholmu wiadomości z dnia 12. kwietnia, które w obecnych okolicznościach na szczególną uwagę zasługują. Przed kilkoma miesiącami rząd szwedzki wysadził komisję mającą się zająć reorganizacją floty szwedzkiej i rozpatrzeniem się w środkach obrony Szwecyi od strony morza. Komisya ta ukończyła teraz swe prace i oświadczyła się za budowę statków pancernych, na wzór fregaty panczernej, na którą stany fundusze w roku 1861 zawotowały. Zaproponowała także inne środki obrony, które rząd adoptował. Zapewniają, iż rząd postanowił, ażeby środki te, które dopiero później przeprowadzone być miały, teraz już przeprowadzone zostały. Do rzędu tych środków należy rozszerzenie portu w Karlskronie. Wazny ten port szwedzki ma być tak urządzony, ażeby się w nim nie tylko flota szwedzka pomieścić mogła, lecz i eskadry, któreby inne mocarstwa posłać tam zechciały. Eskadry te znajdują sposobność zaprowidowania się w żywność i amunicyę, i naprawiania szkód, jakiegoby poniosły. Dla spiesznej budowy statków pancernych polecono, ażeby kilka statków zagłowych niebawem na pancerne przerobione zostały. Między temi wymieniają 4 okręta liniowe i trzy fregaty. Roboty właściwe uskutecznione zostaną na warsztatach stolicy, gdzie materiałów więcej się znajduje w pogotowiu, jak gdziekolwiek.“

Gazeta wiedeńska zamieszczając powyższy artykuł robi uwagę, iż takowy przyrządzony został według okoliczności i dąży ku rozpowszechnieniu mniemania, jakoby projektowane środki wojenne zostawały w związku z wypadkami bieżącymi. Dla ocenienia zaś tego przyrządzenia dosyć będzie przypominieć, iż pod dniem 28. marca stan duchowny i stan szlachecki przyjęły propozycyę królewską zawotowania 150.000 talarów dla rozszerzenia portu w Karlskronie. Wydział zaś państwa przeciwko temu się oświadczył. Stan miejski i włościański przystąpił do zdania wydziału państwa, rzecz więc cała dotąd nie jest zadecydowana.

Belgia.

(*Zdanie Króla belgijskiego z kardynale Antonellim.*) Do *Jener. Koresp. austr.* piszą z Bruxelli, iż powtarzające się wieści o ustąpieniu kardynała Antonellogo spowodowały Króla belgijskiego do wyrażenia się o nim w sposobie następującym: „Ustąpienie kardynała Antonellogo będzie zawsze nieszczęściem dla Papieża; w obe-

nych okolicznościach byłoby to klęską prawdziwą. Kardynał Antonelli jest wielkim dyplomata, którego usługi nie dosyć jeszcze ocenione zostały; został on ministrem w chwili, w której nie wieleby się znalazło osób gotowych do wzięcia na swoje barki ciężaru sterowania państwu rzymskiemu. Katolicy powinni go podziwiać; usługi, które chrześcijaństwu wyświadczył, są niezmiernie; przyjdzie czas, w którym stawiać mu będą pomniki.“ Słowa te mają wielkie znaczenie w ustach monarchy, który chociaż sam protestant, zawsze jednak dowiódł głębokiej swej znajomości spraw kościelnych, właśnie dla tego, że się na nie zapatrywał bez namiętności.

Królestwo Polskie.

Warszawa, 20. kwietnia. (*Wykonanie prawa o uczynszowaniu włościan z urzędu.*) *Dzien. Pow.* ogłasza: Z powodu rozwiązania rad powiatowych: Przasnyskiej i Siedleckiej, a ztąd wynikłej niemożności urzędzenia delegacyi czynszowych w tych powiatach podług zasad wskazanych artykułem 61ym prawa z dnia 24. maja (5. czerwca) r. z. o uczynszowaniu włościan z urzędu, zaszła potrzeba uorganizowania w rzeczonych powiatach delegacyi czynszowych zastępczych, na zasadach przepisanych postanowieniem rady administracyjnej Królestwa z dnia 11. (23.) grudnia r. z. nr. 18.374, a to tem bardziej, że w niektórych miejscowościach tych powiatów, włościanie objawiają chęć rychłego wyjścia z okupu.

W tym więc celu, rada administracyjna Królestwa, na wniosek komisji rządowej spraw wewnętrznych zainominowała przydującymi w rzeczonych delegacyach czynszowych zastępczych, powiatów Przasnyskiego i Siedleckiego, miejscowych naczelników powiatowych.

Co zaś do uzupełnienia składu tychże delegacyi, przeznaczeniem do nich na członków osób wymienionych w artykule 1ym powołanego wyżej postanowienia, gubernatorowie cywilni Płocki i Lubelski otrzymują od komisji rządowej spraw wewnętrznych stosowne zarządzenia.

Tym przeto sposobem, zaraz po uzupełnieniu składu delegacyi o jakich mowa, czynności urzędzenia i uczynszowania z urzędu włościan dóbr prywatnych w powiatach Przasnyskim i Siedleckim, otrzymają właściwe rozwinięcie, tak jak i w innych powiatach gubernii Płockiej i Lubelskiej.

Turcya.

(*Wiadomości o kanale suezkim.*) Telegram z Stambułu z d. 20. kwietnia donosi, iż Wicekról Egipski byłego gubernatora Massuah mianował gubernatorem Ciasniny Suezkiej. Cieśnina ta stanowić będzie osobną prowincyę i osobną będzie miała administracyę.

Wicekról zawarł umowę z kompanią suezką względem wpłaty akcyj rządowi egipskiemu należących. Rząd ten przyjmuje na siebie budowę kanału Słodkiej Wody z Kairu do Wadi Tomilzi, do roku 1864 wybudować się mającego.

Z tego telegramu zdawałoby się, iż obawa o komplikacye z powodu kanału suezkiego nastąpić mogące, w korespondencyi z Pera w wczorajszym numerze pisma naszego zamieszczonej przewidziane i zapowiedziane, nader była przesadzona a raczej zupełnie urojona.

Kronika.

(Stan zarazy na bydło.) W pierwszej połowie kwietnia r. b. wybuchła zaraza na bydło w czterech miejscach lwowskiego okręgu administracyjnego, jako to: w Czortkowie i Konstancyi, w obwodzie czortkowskim, w Broznowie, w stryjskim, i na folwarku w Bałuczynie, w obwodzie złoczowskim; wygasła zaś w 11 miejscach, a to: w Krzywem, w obwodzie tarnopolskim, w Sielcu i Sapahowie, w obwodzie stanisławowskim, w Kaluszu, w obwodzie stryjskim, w Przegnojowie, Łahodowie, w Unterwalden, w Pohorylcach, w Podhajczykach, w Krzywicach i Jaktorowie, w obwodzie złoczowskim.

Z doliczeniem miejsc dawniej wykazanych jest obecnie wszystkich zarazą dotkniętych 17. z tych przypada po 4 na obwody czortkowski i tarnopolski, 5 na obwód złoczowski, 3 na obwód stryjski, 1 na obwód brzeżański, jednak w trzech tylko miejscach jest bydło chorujące na zarazę. W ostatnich czasach okazało się więc zmniejszenie zarazy.

(Towarzystwo stenografów) wedle metody Gabelsberger'a liczy członków 7941, pomiędzy temi kupców 1227, urzędników wyższych 217, urzędników i oficyalistów wszelkiego rodzaju 1083, uczniów szkół 812, nauczycieli gimnazjum 166, nauczycieli innych 790, wyrobników, 487, prawników 449, fabrykantów 392, techników i uczniów gospodarstwa 286, oficerów różnych stopni 222, podoficerów i niższych stopni wojskowych 167, duchownych katolickich 218, protestanckich 40, ludzi uczonych 194, litografów i hypografów 160, kobiet 149 lekarzy i aptekarzy 135, stenografów z powołania 133, artystów 55 i posiadaczy dóbr 41.

W Saksonii najwięcej ma zwolenników stenografia między nauczycielami szkółek wiejskich, mniejszemi urzędnikami, kupcami i robotnikami, w Austrii między prawnikami, wojskowymi i po gimnazyach.

(Tak zwana wystawa przemysłowa w Konstancynopolu) od kilku już tygodni jest dla publiczności otwartą. Jest ona dowodem przekonywającym najlepiej o braku wszelkiego przemysłu w Turcyi. Najciekawsza jest gablotka, w której wystawiono na pokaz sułtańskie brylanty, szmaragdy, rubiny nie zwykłej wielkości, a niektóre przepysznego blasku. Kosztowności te są zamknięte w dwóch osobnych szafkach, oddzielonych kratą od publiczności, która się cią-

gle tu naciska. Machiny wystawione są bardzo liche, wykonane niedokładnie i nie powinny były nawet być przyjęte przez komisję. Wielkie wglębenie pełne obrazów, zwabiających także ciekawych, przykre robi wrażenie. Są to kopie z nieodgadniętych oryginałów — wyjąwszy bardzo małą ilość olejnych robót nieco lepszych. Fotografia lepiej się przedstawia. Dalej idą zajmujące okazy broni rozmaitych ludów pod panowaniem tureckim. Ciekawe także są hafty i szycia misterne, po większej części ormiańskich i greckich kobiet. Aptekarz Dellasuda dał na wystawę znaczną ilość tureckich lekarstw, pięknie ustawionych i praktycznie urządzonych. Szkoda, że napisy cen nie są w języku zrozumiałym dla odwiedzających — wszystkie bowiem po turecku tylko. Płody ziemi są: zboże, miedź, węgiel itp. Wspomnieć jeszcze można o dosyć niezgrabnych meblach. Bardzo piękne w swoim rodzaju dla oka, i mocne są kobiece smyrneńskie.

(Nadużycie.) „*Krak. Ztg.*“ donosi, że niedawno temu w Rzeszowie czterech rzemieślników, z których dwaj mieli nadto odebrać w Krakowie należność za świadczenie w procesie o werbunek nielegalny, postanowili udać ochotników powstania, i tym sposobem bez kosztu wygodnie i korzystnie przejechać się do Krakowa. Zrobili doskonały interes; odsyłano ich forszpanami, karmiono, obdarowywano, przechowywano, aż nareszcie przytrzymani zostali w Podgórzu, gdzie wzięto ich za rzeczywistych ochotników. „*Krak. Ztg.*“ opowiada to zdarzenie dla przestrogi.

Gospodarstwo, przemysł i handel.

Lwów, 22. kwietnia. Ceny okowity nieco się w Wiedniu podniosły, i płacono towar gotowy po 42 $\frac{1}{2}$ c. za stopień i wiadro. Na odstawy z późniejszym terminem kupca wcale nie było. W Peczce przedano kilka set wiader okowity po 43 c. za stopień i wiadro wraz z beczką.

W handlu zaś zbożowym cisza nieprzerwana. W Anglii spichrze zapełnione dawnymi dowozami amerykańskimi; obroty ograniczają się na zaspokojenie koniecznych potrzeb. We Francji ceny zboża i mąki ciągle się obniżają. W skutek takowego stanu rzeczy targi kontynentalne, a mianowicie wrocławski są bez żadnego ożywienia; ceny zboża nominalne, pokup nader ograniczony.

W wełnie nie było znaczniejszych obrotów na placach zagranicznych, jak zwykle w porze obecnej, w obec zbliżających się jarmarków wrocławskiego i berlińskiego. Ze zaś pokup na sukno na ostatnim jarmarku Lipskim bardzo był ożywiony, przeto spodziewać się można, iż i wełna będzie poszukiwana, i ceny jej więcej już nie spadną.

W miesiącu marcu 1863 roku było w ruchu w Galicyi i na Bukowinie 441 gorzelni, które wynosiły w ogóle 8,103.650 stopni, czyli 101.296 wiader okowity 80° Trallesa. W tym samym miesiącu 1862 r. było w ruchu 483 gorzelni, w roku więc bieżącym mniej o 42 gorzelni.

Piwa wyrobiono w miesiącu marcu b. r. w 197 browarach 51.841 wiader; w tym samym miesiącu roku przeszłego w 188 browarach 49.979 wiader; zatem w roku bieżącym było w ruchu o 9 browarów więcej, wyrobiono zaś więcej 1862 wiader piwa.

Cukrownia w Tłumaczu wyrobiła w marcu roku bieżącego 4000 cetnarów buraków surowych, a 17.700 cetn. buraków suszonych; w marcu 1862 r. 3900 cetn. buraków surowych a 4400 suszonych. W roku więc bieżącym wyrobiła więcej o 100 cetn. buraków surowych a 13.300 cetn. suszonych.

W warzelniach soli w Galicyi wschodniej i na Bukowinie wyrobiono w miesiącu marcu b. r. 46.176 cetn. 76 funt. soli; w tymże samym miesiącu roku przeszłego wyrobiono 57.393 cetn. 69 funt. W roku bieżącym zatem mniej o 11.246 cetn. 93 funt. soli. Sprzedano zaś w tym samym czasie w roku bieżącym 47.394 cetn. 65 funt. soli, a w roku przeszłym 50.973 cetn.; w roku więc bieżącym mniej o 3578 cetn. 35 funt.

Ostatnie wiadomości.

Lwów, 24. kwietnia. Wieczorna *Gazeta wiedeńska* z 22. b. m. przyniosła dosłowną treść not równobrzmiących, które posłowie Austrii i Prus doręczyli gabinetowi duńskiemu. W tych notach zawarte jest oświadczenie, że c. k. rząd zgodnie z król. pruskim gabinetem, zostawiając wysokiemu związkowi niemieckiemu ocenienie najnowszych rozporządzeń Danii względem Księstw, zastrzega wyraźnie tak dla niego jak i dla siebie wszelkie na układach z roku 1852 lub na innych podstawach oparte prawa związkowe lub internacjonalne. — Jak donosi *Jenr. Kor.* odbyła się 22. b. m. w c. k. ministerstwie stanu komisyjna narada reprezentantów wszystkich ministerstw i kancelaryi nadwornych, której przedmiotem miał być projekt członka izby panów, hrabiego Salm-Reifferscheida, hrabiego Choteka i domu bankowego braci Samuela i Ludwika Haber względem założenia hipotecznego instytutu kredytowego dla całej Monarchii. — Co do podanej wczoraj w *Gazety kolońskiej* analizy austriackiej noty do Rosji, oświadcza *Jenr. Kor.*, że wprawdzie równa się ona istotnie tłumaczeniu, ale że z pewnością niedostała się do tego dziennika ze źródła austriackiego.

Z Królestwa Polskiego przyniosła dzisiejsza poczta następujące telegraficzne i dziennikarskie doniesienia o nowych walkach: Lelewel zająwszy po potyczce z 16. b. m. silną pozycję na Łysej Górze, został zaatakowany powtórnie przez oddział rosyjski złożony z 600 ludzi piechoty i 200 konnicy, i pobił go na głowę. Rosyanie stracili 40 poległych i znaczną liczbę rannych, ustąpili napowrót do Janowa. — Od granicy polskiej donoszą na Ber-

lin pod dniem 22. b. m., że w ostatnią niedzielę zaszły dwie gwałtowne potyczki w lasach kampinowskich o 6 mil od Warszawy i Pułtusk, i że przytem spalili Rosyanie Pułtusk. — *Jenr. Kor.* piszą z widowni powstania pod dniem 21. b. m.: Rosyanie wkroczyli 16go b. m. do Różańca i zabrali zostawioną tam przez powstańców żywność; ztamtąd zwrócili się do Borowca, gdzie zostawiwszy tam swoje furgony, weszli w las po Łysą Górą dla ściągania powstańców. Po południu około godziny 4ej zaczęła się potyczka, a wieczorem powrócili Rosyanie ze stratą 3 poległych i 17 rannych, jak się zdaje nic nie wskórawszy, do Borowca. Dnia 18. b. m. odeszli Rosyanie w kierunku Biłgoraju. W Kulaie, naprzeciw austriackiej wsi Koryłówki, były zapowiedziane dwie setnie kozaków, które jednak nienadeszły tam jeszcze do 18. b. m. — Dalej dowiaduje się *Jen. Kor.* również od granicy polskiej, że w Królestwie obiega adres dziękczynny do Papieża, ułożony w najgorętszych wyrazach, — i że w głębi Rosji wzmagają się wzburzenie i wiele młodzieży rosyjskiej spieszy w szeregi powstańców.

Co do oczekiwanej odpowiedzi gabinetu *petersburskiego* na noty trzech mocarstw w sprawie polskiej, sądzi *Nordd. Allg. Ztg.*, że odpowiedź ta będzie wymijająca, i rząd rosyjski będzie powoływał się na to, że sytuacja od czasu odesłania trzech not została *znacznie zmienioną* manifestem Cesarza Alexandra względem amnestyi.

O tej amnestyi była też mowa dnia 21. b. m. w parlamencie angielskim. Na interpelację Demana oświadczył lord Palmerston, że rząd angielski nie posiada jeszcze dokładnej informacji o doniosłości rosyjskiej amnestyi, której powszechność byłaby z pewnością pożądaną, kiedy wojska rosyjskie tak niegodziwie gospodarowali w Polsce.

Nordd. Allg. Ztg. z 21. b. m. zawiera znowu artykuł wstępny odnoszący się do reorganizacji armii, w którym powiada między innymi: „Przy rozważaniu kwestyi, czy ma być przyjęty dwuletni czy trzyletni czas służby, musi rząd brać na uwagę nietylko techniczną ale i polityczną stronę. Bezwarunkowe przyjęcie wniosku Forekenbecka nie byłoby zresztą rozstrzygnięciem kwestyi na zawsze, a silne reprezentacje ludu niezawsze będą poddawać sąd znawców celom stronnictw.” — Ten sam dziennik także oświadcza co do pogłoski rozszerzonej z Paryża, jakoby Cesarz Alexander miał wkrótce zjechać się z Królem pruskim, że w Berlinie niewiadomo o tem nic zgoła.

Z **Turyngu** podaje *Opinione* nieco pomyślniejsze wiadomości o stanie zdrowia Fariniego, który dostał obłąkanie umysłu. *Jenr. Koresp.* zapewnia jednak, że tenże jest nader bliski śmierci.

Z **Neapolu** pod d. 15. b. m. piszą do *Jen. Kor.*: „Wszyscy przekonujemy się coraz dowodniej, że stronnictwo Króla Franciszka II. zyskuje w kraju coraz więcej wpływu, a co ważniejsza, terażniejsza gospodarstwo rządowe coraz bardziej zbliża się do upadku. Renitenci konskrypeyjni, którzy szczególnie tego roku w znacznej liczbie opuszczają zagrody, kryją się w okolicznych lasach, łączą z bandytami, lub na swoją rękę dopuszczają się rozbojów. Tymczasem niezliczona liczba agentów najrozmaitszych stronnictw, podburza namiętności niższych warstw ludu w najrozmaitszych kierunkach, i wyzyskuje je do rozmaitych celów. Wszędzie zamieszanie, nieufność, anarchia; wszędzie malkontenci, złodzieje, a w ogólności bez przesady powiedzieć można, że położenie nigdy nie było tak okropne.

Doniesienia *Jenr. Kor.* potwierdzają wiadomość dawniej przez tenże dziennik podaną, że garnizony francuskie ustąpiły z kilku miejsc w państwie *rzymskiem*, a mianowicie w Viterbo załogę francuską jeszcze w połowie maja zastąpili żuawi francuscy.

W **Heregowinie** zanosi się znowu na burzę. Jak donosi telegram z **Trebunii** z 21. b. m. zburzył dnia tego tłum złożony ze 400 Turków tamtejszą szkołę grecką, przyczem miano zabić kilkoro dzieci. Milicya uzbroiła się natychmiast ku obronie chrześcijan.

Najświeższa poczta.

Kraków, 23. kwietnia. *Krak. Ztg.* donosi: Jego Exzellenca Namiestnik i dowódca w Galicyi hr. Mensdorff, przyjeżdżał tedy w drodze do Chrzanowa, gdzie ma zwiedzić rozłożenie wojska nad granicą, i powrócić ztamtąd do Lwowa.

Krakowski korespondent *Gazety Narodowej* donosi, że podczas uczty danej na cześć pana Pope Hennessy policja rozpędzała publiczność liczną zgromadzoną przed resursą. Ta wiadomość jest zupełnie zmyślona.

Wrocław, 22. kwietnia. Południowy numer dzisiejszej *Gazety szląskiej* donosi z Ostrowa z 21. b. m.: Wczoraj po przyjeździe generała Waldersee przybył rosyjski generał Wittgenstein; pierwszy znajduje się dziś w Pleszewie. Gimnazjum nie zostało zamknięte, tylko wykluczono 68 uczniów. Granica jest ciągle jak najściślej zamknięta, i nieprzepuszczają ani podróźnych ani towarów.

Gdańsk, 22. kwietnia. Dzisiejsza *Gazeta gdańska* donosi z Warszawy z 21. b. m.: Zygmunt Wielopolski otrzymał dymisję, jak słyhać, za wiadomą odezwę do Księcia Napoleona. W kółkach rządowych opowiadają, że także sam margrabia Wielopolski, pokłóciwszy się z generałem Bergiem, podał się do dymisji.

Frankfurt, 22. kwietnia. Dzisiejsza *l'Europe* otrzymała za pośrednictwem osoby, która unyśliwie dla tego przybyła do Frankfurtu, listy z Petersburga i z Moskwy z ważnymi wiadomościami, z których *l'Europe* tylko jeden może ogłosić. Szeroko

